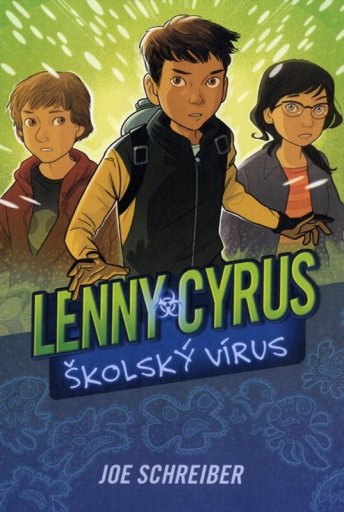

LENNY CYRUS

ŠKOLSKÝ VÍRUS

JOE SCHREIBER

LENNY CYRUS

ŠKOLSKÝ VÍRUS

JOE SCHREIBER

ILUSTRÁCIE

MATT SMITH

FORTUNA

Original title: Joe Schreiber: LENNY CYRUS SCHOOL VIRUS
Text copyright © 2013 by Joe Schreiber
Illustrations copyright © 2013 by Matt Smith
Published by special arrangement with Houghton Mifflin Harcourt
Publishing Company.

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2013
Translation © Marína Gálisová, 2013

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Teen.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Petra Kýšková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať
do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-079-5

VENUJEM JACKOVI, CHLAPCOVI, KTORÝ VŠETKO ZMENIL.

:::PROLÓG:::

Trvalo mi päť rokov, kým som konečne našiel cestu k srdcu Zooey Andrewsovej. A teraz som mal v jej srdci zomrieť.

Svet okolo mňa sa triasol, akoby sa chcel rozpadnúť na kusy, cez veľké cievy s ohlušujúcim rachotom a šumom prúdila krv, zvrátila ma ako vo víre, oberala ma o tie biedne zvyšky rovnováhy, ktoré mi ešte zostali.

Vedel som, že keby som mal tridsať sekúnd na rozmyslenie, na analýzu údajov, problém by som vyriešil. Žiaľ, došiel mi čas. Môj plán bol iný, rozhodne nemal dopadnúť takto. Ani náhodou.

Prepáč, Zooey.

Všetko okolo mňa sa stiahlo, cítil som, ako sa pružné vlákna srdcového svalu nekontrolovateľne chvejú ako rútiace sa vozíky horskej dráhy. Lepkavé biele krvinky sa zlietali zo všetkých strán, zakrývali mi zorné pole a hnali sa ďalej ako krdeľ na smrť odsúdených bojovníkov imunity. Kto by si bol pomyslel, že srdce štrnásťročného dievčaťa bije tak neskutočne prudko?

Bol som chrptom pritisnutý k stene ľavej srdcovej komory. Bola hrubá len čosi vyššie centimetra, ale taká tvrdá, akoby ju vybudovali zo železobetónu. Nemal som kam ujsť. Strávil som v Zooeinom organizme necelých

LENNY CYRUS

šesť hodín a takmer sa mi ju podarilo zabiť. Teraz mi to
odpláca rovnakou mincou.

Nuž, asi si nie sme súdení.

Čo už...

Čuduje sa mi niekto, že som to aspoň skúsil?

1 ::: LENNY

Láska a veda sa neznášajú.

Niektó by povedal, že som to mal od začiatku vedieť, a ten niekto by mal zrejme pravdu, ale na mojich citoch k Zooey by sa aj tak nič nezmenilo. Zamiloval som sa do nej v ten istý deň, keď sme sa zoznámili, a vlastne všetko, čo som kedy urobil, všetky sny, ktoré som chcel uskutočniť, boli kvôli nej.

Poznám ju od tretej triedy – vtedy mi na ihrisku zachránila život. Istý chalan menom Mick Mason do mňa zabírdal, silou-mocou sa chcel biť. Neviem prečo. Možno sa mu nepáčila farba môjho ruksaku. Možno preto, že bol pondelok, možno preto, že v školskej jedálni nám

naservírovali rybíe prsty. Ktovie? Nech už mal akýkoľvek dôvod, práve mu praskli nervy, nezvládol čakanie a vrazil mi. Strhol ma na zem pod stĺp, kam sme vešali loptu, a podarili sa mu dva či tri silné údery, keď ho zrazu zdrapila ruka s nechtami s popraskaným ružovým lakom a odtiahla ho preč.

Zdvihol som pohľad. Nado mnou sa skláňala tmavovlasá bytosť v džínsach a starom tričku s Nirvanou, obostretá lúčmi popoludňajšieho slnka. Natiahla ku mne ruku, jemne ma postavila na nohy, oprášila mi z líca kúsky čierneho asfaltu a zvlášťne sa na mňa zadívala.

„Plačeš?“

„Čo? Nie. Nie! Ja... len sa potím.“

„Z očí?“

Na to som akosi nenašiel odpoveď. Mal som len osem rokov, no skutočnú krásu som rozpoznal na prvý pohľad. Mala tmavé hladké vlasy, ktoré jej padali na chrbát, a taký ten trochu zastretý hlas, ktorý znel, akoby sa práve dosmiala alebo akoby sa práve chystala znovu rozosmiať. Za okuliarmi mala oči čírej metylénovej modrej, presne takej, akú vídať len v dokonale vyvážených chemických roztokoch.

Zooey sa usmiala. „Takže ti nič nie je?“

„Jasnačka, že nie,“ vyhlásil som. „Vďaka. Som...“

„Lenny Cyrus,“ dodala za mňa. „Viem.“

„Ty...“ V mojom radostnom prekvapení sa náhle stratili všetky neprijemné pocity. „Ty vieš, ako sa volám?“

„No, viem.“

Od tej chvíle všetky decká v škole hovorili o mne celkom inak.

„Lennyho Cyrusa zachránila baba!“

Človek by si pomyslel, že také niečo po niekoľkých dňoch utíchne. No, prinajhoršom po niekoľkých týždňoch, dobre, možno po mesiaci, lebo potom si ľudia už musia nájsť zaujímavejšiu tému. To mi aspoň tvrdili mama s otcom.

„Tretiak udrží pozornosť priemerne šesť sekúnd,“ vyhlásil spoza otvoreného notebooku môj otec. Večerali sme pri rodinnom stole a on popri prežúvaní kuraciny písal e-mail. „Ver mi, ani sa nenazdáš, a budú sa venovať niečomu inému.“

„Počúvaj ocka.“ To povedala mama spoza svojho notebooku, ktorý stál na jej strane stola. Ťukala do klávesnice ešte rýchlejšie, ako si vyberala chutné kúsky zo šalátu. „On vie, aké to je, byť v škole vydedencom.“ Pozrela sa naňho. „Pamätáš sa na Gluckovo štipendium, zlatko?“

„Ani mi to nepripomínaj,“ vzdychol ocko a chytil ju za ruku.

Usmiala sa. „Ty môj úbožiačik.“

Takto sa moji rodičia zhovárajú stále. Chodili spolu už na strednej a dodnes majú spoločné dve veci. Po prvé, aj po šestnástich rokoch manželstva sú do seba stále bláznivo zamilovaní. Po druhé, obaja sú géniovia. A nemyslím tým, že by boli len fakt strašne bystrí. Nie, obaja vyučujú na Chicagskej univerzite, IQ majú 194 a 187 (ten sedembodový náskok ocko mame nikdy celkom neodpustil), majú dokopy šesť doktorátov, tri novoobjavené subatomárne častice a spoločnú Nobelovu cenu za fyziku, ktorú dostali za svoj prínos „k objaveniu mechanizmu spontánneho narušenia symetrie na mikroskopickej úrovni“. V pivnici sme mali prístroj na röntgenovú kryštalografiu a na streche zostavu milisekundových pulzarov, hneď vedľa Santových saní so

sobmi, ktoré ocko po Vianociach zabudol zložiť dolu. K ockovým víkendovým koníčkom patrili spájajúce sa supermasívne čierne diery a okrem nich ešte pamiatky z občianskej vojny a domáce varenie piva.

Takže keď prišla reč na moje školské problémy, urobil som to, čo by urobilo každé decko geniálnych rodičov.

Počúval som ich rady.

Ukázalo sa, že to bola obrovská chyba. Nielenže sme sa po tom incidente na ihrisku so Zooey Andrewsovou neskamarátili, ale práve naopak, celkom sa so mnou prestala baviť. Ku koncu štvrtej triedy začala nosiť nové okuliare, veľké s hrubým čiernym rámom, a predsa v nich z akéhosi dôvodu vyzerala ešte lepšie. V školskej jedálni si sadla vždy sama do kúta, čosi čmárala do veľkých čiernych zápisníkov s krúžkovou väzbou a z času na čas zdvihla pohľad, aby sa presvedčila, či sa svet nejakým zásadným spôsobom nezmenil, kým dopisovala vetu. V šiestej triede sa prihlásila do dramatického krúžku, začala pomáhať pri výrobe kulís a kostýmov pre hru *Mary Poppinsová* a ja som si stále lámal hlavu, na čom to v tých čiernych zápisníkoch stále pracuje.

A medzitým som jednoducho zmizol.

Neurobil som to náročky. Vyhral som regionálnu vedeckú olympiádu, v novinách vyšla moja fotka s modelom reaktora na studenú fúziu, ktorý som postavil v garáži, a pomohol som futbalistovi zo strednej školy, ktorý bol odo mňa o päť rokov starší, dostať do hlavy

základnú matematiku – no svoje postavenie som nedokázal zlepšiť, ani keby mi šlo o život. Koncom siedmej triedy som vyrástol o dvanásť centimetrov a patrilo som medzi najvyšších v triede, no ani na tom nezáležalo. Bol som taký nepopulárny, že decká v škole už do mňa ani nezabrdali, ak sa náhodou nezobudili v úplne nanič nálade. Keď som oslávil trináste narodeniny, celkom som sa prepadol do ríše neviditeľnosti, stratil som sa medzi vydedencami, ktorých čudáctvo bolo také extrémne, až bolo pre všetkých ľahšie predstierať, že neexistujú.

Moji rodičia tým boli nadšení.

„Viem, že tomu teraz nerozumieš,“ povedala mi raz večer mama, keď spolu s ockom dávali dokopy príhlášku na výskum Brookhavenovho urýchľovača polarizovaných protónov, „ale jedného dňa, keď tvoj portrét vyjde na titulnej strane Newsweeku, keď budeš radiť prezidentovi, ako má vyriešiť energetickú krízu, spomenieš si na školu a budeš sa usmievať.“

O to som nemal záujem. V apríli ma čakali štrnáste narodeniny a zvyšok dospievania sa predtým mnou tiahol ako nekonečná púšť okolo testovacej atómovej základne. Myslel som na Zooey Andrewsovú.

Neviditeľnosť prestávala byť výhodou.

„Máte ešte nejaké rady?“

„Buď sám sebou, zlatko,“ poučila ma mama. „Ver mi, ak tá Zephyr...“

„Zooey, mami...“

ŠKOLSKÝ VÍRUS

„V poriadku. Ak stojí za námahu, určite si časom uvedomí, že si výnimočný.“

Môj najlepší kamoš Harlan mal na to iný názor.

„Musíš urobiť niečo také super, že ani Zooey nebude môcť poprieť, aké je to geniálne.“ Kráčali sme chodbou ku školskej jedálni, kde sa Harlanovi – podľa jeho vlastných slov – najlepšie premýšľalo: s plechovkou limoná-

dy Mountain Dew z automatu v jednej ruke a s tyčinkou Snickers v druhej.

„To si mi veľmi nepomohol,“ vzdychol som. „Konkrétnejšie mi neporadíš?“

„Začni niečím menším. Napríklad skús zmraziť školu, aby sme mohli ísť domov skôr, alebo tak...“

„To iste.“ Harlan určite nebol hlúpy, ale nebol ani mimoriadne inteligentný. Počúval hiphop, vozil sa na skejte a býval so mnou na jednej ulici, odkedy sme spolu chodili do škôlky. Vlastne bol až šokujúco normálny. Najčudnejšie na ňom – okrem toho, že počas sociológie napodobňoval zvuky, aké vydávajú tropické vtáky – bolo to, že napriek všetkému, čo som napáchal, zostal mojím najlepším kamošom.

Pozrel som sa na chodbu a zastal som.

„Ach jaj.“

Pred nami som uvidel Micka Masona, ako s jedným zo svojich poskokov mení smer a mieri k nám z uhla, ktorý môj mozog automaticky vyhodnotil na presných päťdesiatdva stupňov. Len čo si nás všimli – teda skôr mňa –, na Mickovej tvári sa mihol úškrn predátora. Kto pochybuje o tom, že na základke je to ako v prírodopisnom filme o prežití najsilnejších jedincov, ten asi nedával pozor.

Harlan pomedzi tých dvoch prešiel a ani si ich nevšimol. Keď som vykročil za ním, Mick a jeho kamoš sa stiahli bližšie ku mne, vystrčili lakte a z každej strany ma štuchli pod rebrá. Kým si Harlan uvedomil, čo sa stalo, a kým sa zvrtol, zmizli.

„Lenny, si okej?“

„Ja... v pohode...“ Hrudný kôš ma bolel, akoby mi ho niekto skúsil otvoriť obrovským luskáčom na orechy, ale nemal som dojem, že mu to potrebujem rozprávať.

Harlan sa obzrel. „Tí dvaja ti niečo spravili, Lenny?“

„Nie, fakt som okej,“ vytisol som zo seba. „Nehovoril si niečo... ako... že mám zmraziť školu?“

„Hej, alebo možno... čo keby si ju radšej odoslal do minulosti?“ Mykol plecom a zastal si do radu v jedálni. „Ty si génius, nie ja. Vymysli niečo.“

O dvadsať minút sme sedeli v počítačovej miestnosti a zabíjali čas pred ďalšou hodinou. Vtedy mi zišlo na um riešenie.

„Harlan, pozri sa sem.“

„Singerova cena?“ prižmúrenými očami hľadel na obrazovku. Neveľmi sa mu chcelo dvíhať pohľad od stránky s terénnymi motorkami a so štvorkolkami, ktorú si prezeral. „Nikdy som o nej nepočul.“

„Americké ministerstvo školstva každý rok udeľuje ocenenie jednému žiakovi základnej školy za najväčší vedecký úspech.“ Chvatne som sa nadýchol. Občas som rozprával tak rýchlo, že som zabúdal prijímať kyslík. „Je to bez debaty najprestížnejšie ocenenie v zéetskárskej vedeckej komunite.“

„Človeče...“ Harlan si ma premeral podozrievavým pohľadom. „Ty chceš Zooey ohromiť vedeckým projektom?“

„Človeče,“ napodobnil som ho, „minuloročný víťaz bol za odmenu na večeri s prezidentom.“

„To vážne?“

„Dopravili ho prezidentským špeciálom do Bieleho domu.“ Tým som si nebol celkom istý, ale predstava, ako vystupujem z Air Force One na Dullesovom medzinárodnom letisku a pozerám na dav zhromaždených reportérov – a Zooey Andrewsová ma drží za ruku ako môj osobný hosť –, bola skrátka neodolateľná.

ŠKOLSKÝ VÍRUS

„Okej,“ prisvedčil Harlan, „mohlo by to zabráť. Ak by si, pravdaže, dostal ten správny nápad.“

„Žiadny problém,“ povedal som. „Už ho mám.“

2 :: HARLAN

O mojom kamarátovi Lennym musíte vedieť dve veci:

1. Je génius.
2. Je totálny tupec.

Nemôže za to. Skúste si predstaviť, aké to je, keď každý deň raňajkujete s dvoma nositeľmi Nobelovej ceny. Lenny o tom nerád rozpráva, ale je minimálne taký inteligentný ako jeho rodičia, možno ešte inteligentnejší. A povedzme si rovno, človek nemôže byť až taký inteligentný, aby v niečom inom nebol mimoriadne hlúpy. Akoby mu vesmír pripol na chrbát raketový pohon a potom mu kvalitná žuvačka prilepila tenisky k dlážke. Stále sa načahuje príliš ďaleko a padá na nos.

ŠKOLSKÝ VÍRUS

Niekedy sa na to ťažko pozerá.

Napríklad keď sa rozhodol, že u nás v záhrade zakope karavan môjho strýka a spraví z neho svištiu kolóniu aj s podzemnými videokamerami – až kým svište nezačali obhrýzať káble a skratovať obvody, takže z toho v celej

štvrť vypadávala elektrina. Alebo ten jeho garážový experiment s delením génov, keď mal desať rokov a pokúsil sa použiť korytnačku na oplodnenie žabích vajíčok. Ten nápad získal z populárno-vedeckej knižky, ktorú vyhral u mňa v pivnici. Dodnes si pamätám, ako sa tváril, keď stál s mŕtvymi vajíčkami v rukách a so stetosko-

pom na krku, po lícach mu tiekli slzy a oznamoval mi, že mláďatká neprežili.

Má turbomozog. Má fotografickú pamäť a za hodinu – aj za menej – sa dokáže naučiť naspamäť celú vysokoškolskú učebnicu a pochopiť všetko, čo prečítal. Jedného dňa jeho srdce a city dobehnú mozog, to však ešte nejaký čas potrvá. Nepochybujem, že až ho Zooey Andrewsová uvidí o pätnásť rokov – keď bude liečiť rakovinu alebo plátať ozónovú dieru –, podľa všeobecne platných princípov sa doňho zamiluje. On je totiž fakt jedným z milióna. Raz dokáže veľké veci. A každý vie, že takých ako on je dobré mať nablízku. Takže o jeho úspechu u nej som ani v tejto chvíli nepochyboval.

No keď sa s ním napokon Zooey zaplietla, bolo to celkom inak, ako ktokoľvek z nás očakával.

„Harlan?“

Stál som vo dverách našej triedy a pokúšal som sa rozhodnúť, či budem potrebovať ešte jednu plechovku limonády Mountain Dew, aby som prežil hodinu algebry s pánom Grantom, keď som si všimol, ako sa ku mne blíži Zooey so svojou typickou rannou diétnou kolou. Vedľa stála Aria Keenová s iPadom a videl som, že na displeji si číta *The Hollywood Reporter*.

„Hej,“ povedal som, „čau.“

„Ako žiješ?“ spýtala sa Zooey.

„V pohode,“ odvetil som. „A čo ty?“